

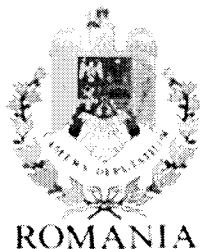
Expunere de motive

Modernizarea Oștirii Române, ca rezultat al preocupărilor domnitorului Principatelor Unite și apoi al României, colonelul Alexandru Ioan Cuza, care au inclusiv promulgarea *Legii organizării puterii armate*, a făcut posibilă apariția unui segment socio-profesional distinct în societatea românească, respectiv cadrele militare în rezervă și în retragere care proveneau din activitate, cu obligații militare și civice, interes și drepturi specifice.

Prin *Legea asupra poziției ofițerilor* promulgată de domnitorul Alexandru Ioan Cuza la 3/15 decembrie 1864, organismul militar național al României destinat apărării militare a țării, obținerii și menținerii suveranității naționale, independenței, unității și menținerii integrității teritoriale, a fost structurat pe două sisteme de bază – sistemul activ permanent și sistemul de rezervă, a căror trăsătură fundamentală a fost dintotdeauna, unitate de țel și de acțiune. Această structurare a organismului militar a determinat apariția, consolidarea și dezvoltarea a două corpuri de cadre militare – corpul cadrelor militare din activitate și corpul cadrelor militare în rezervă și în retragere, ambele fiind părți ale aceluiași organism. Posibilitatea trecerii, la nevoie dintr-un corp în altul, a determinat ca un obiectiv prioritar al existenței lor să fie cultivarea, consolidarea și menținerea unității de corp și a spiritului de camaraderie, a legăturilor dintre cadrele militare în activitate, rezervă și în retragere.

În conformitate cu prevederile acestei legi cadrele militare ale armatei se puteau afla în activitate, disponibilitate, neactivitate, reformă și retragere. Legea stabilea în premieră rostul ofițerilor trecuți în disponibilitate, respectiv posibilitatea ca aceștia să acceadă în Parlamentul țării ca deputați de drept, să fie numiți în aparatul administrativ sau să continue activitățile pentru finalizarea lucrărilor începute în vremea când erau în activitate și pentru alte prestații în folosul armatei. Această categorie de cadre militare reprezenta totodată și rezerva de cadre care erau mobilizate atunci când situația o impunea.

Procesul de modernizare a sistemului de apărare a fost continuat de regele Carol I, trei din cele șase legi pe care le-a promulgat în acest sens, numai în perioada 1866-1874, reglementau situația cadrelor militare aflate în activitate, disponibilitate, neactivitate și reformă. Războiul de Independență (1877-1878) și Războiul Reîntregirii Neamului (1916-1919), pe timpul căruia au fost înființate școli militare de ofițeri de rezervă pentru completarea pierderilor, au afirmat rolul acestui corp de cadre, atât prin participarea la operațiunile militare, ca rezervă a Armatei române, precum și în viața cetății, ca promotori ai unui civism sănătos, având în vedere capacitatea organizatorică, spiritul de ordine și

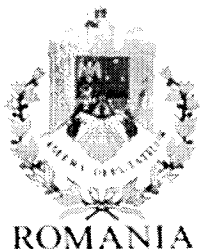
disciplină, precum și alte calități formate și consolidate pe timpul stagiului militar activ.

După Războiul de Reîntregire și realizarea României Mari a crescut numărul atât al cadrelor militare, cât și al soldaților și gradaților în rezervă și în retragere, rezerva Armatei române, incluzând și pe cei care au luptat în Războiul de Întregire, având o contribuție importantă la executarea acțiunilor acesteia în cel de al Doilea Război Mondial. Contribuția cadrelor militare aflate în activitate, în rezervă și în retragere a fost tratată în anii '50-60 ai secolului trecut de pe principii ideologice de către regimul comunist, inclusiv al luptei de clasă, foarte multe cadre militare fiind trecute în rezervă, pentru a face posibilă noua armată populară, mulți ofițeri ai Armatei Regale „populând” închisorile comuniste.

În perioada postbelică, având în vedere nevoile de mobilizare, rezerva Armatei române, care în condițiile Războiului Rece și ale Doctrinei militare naționale bazată pe Războiul Întregului popor a crescut numeric, și-a menținut importanța atât în ceea ce privește completarea unităților și marilor unități la nevoie, cât și în ceea ce privește rolul ei în societatea românească.

Accederea Armatei României în structurile NATO, marcată de reducerea efectivelor sale și renunțarea la serviciul militar în favoarea realizării profesionalizării acesteia, a dus într-o primă etapă la creșterea numărului rezervei mult mai mult decât necesarul la mobilizare și în condițiile orientării misiunilor către menținerea, impunerea și construirea păcii.

Concomitent cu identificarea rolului și importanței rezervei armatei s-a conturat nevoia definirii intereselor și drepturilor membrilor acesteia în scopul promovării și apărării lor. În condițiile absenței unei legislații care să consacre și să reglementeze exercitarea dreptului la asociere, încercările de constituire a unor structuri asociative să apere drepturile foștilor combatanți în Războiul de Independență nu au dat rezultatele scontate. Totuși cele nouă structuri ale cadrelor militare în rezervă și în retragere constituite în perioada 1885-1915 au contribuit la dezvoltarea spiritului de unitate și camaraderie, dar și de înțajutorare. După Războiul de Întregire, perioadă în care numărul cadrelor militare în rezervă și în retragere a crescut, s-a resimțit nevoia apariției unor reglementări precise, care să favorizeze posibilitatea acestora de a-și apăra drepturile și interesele în mod organizat. Prin măsurile de ordin legislativ (Constituția din 1923, Decretele-lege nr. 472 și 772/1924, Legea asupra pozițiunii ofițerilor (1931) etc.) în perioada interbelică au apărut peste 40 de structuri asociative, menționând Uniunea Ofițerilor în Rezervă și în Retrageră – UORR (1924), Societatea Ofițerilor în Rezervă Proveniți din Activitate – SORPA (1925) și Asociația Generală a Subofițerilor Pensionari din Romania (1936). După 1948, structurile asociative ale cadrelor militare în rezervă și în retragere au fost desființate, menținându-se doar Comitetul Național al Veteranilor din

Războiul Antihitlerist (1963), care s-a unit cu Organizația luptătorilor Comuniști și Antifasciști.

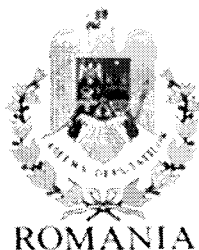
După 1990, cadrele militare în rezervă și în retragere încep să-și constituie structuri asociative pentru apărarea drepturilor și intereselor, reluându-se astfel tradiția existentă înainte de război. La 31 mai 1990 s-a înființat Liga Națională a Ofițerilor în Rezervă și în Retrageră, redenumită, la prima Conferință Națională, Uniunea Națională a Cadrelor Militare în Rezervă și în Retrageră, iar în anul 2007, Asociația Națională a Cadrelor Militare în Rezervă și în Retrageră. Indiferent de denumire, structura asociativă constituită în anul 1990 s-a legitimat istoric de la Societatea Ofițerilor în Rezervă Proveniți din Activitate (SORPA), înființată în anul 1925 și înscrisă în Registrul Unic al Asociațiilor și Fundațiilor, Sectorul 1 București.

Evenimentele din ultimii doi ani (Războiul din Ucraina, cel de din Fâșia Gaza etc.) și pericolul unei noi conflagrații mondiale a reevaluat și misiunile Armatei, și implicit sarcinile la mobilizare și dimensiunea rezervei acesteia, în condițiile în care aceasta s-a redus permanent inclusiv din motive naturale, respectiv îmbătrânirea ei, determină preocupările și eforturile pentru creșterea rezervei Armatei române prin formarea rezervei voluntare și prin serviciul militar voluntar.

Totodată, având în vedere că în anul 1925 s-a constituit Societatea Ofițerilor în Rezervă Proveniți din Activitate – SORPA care a promovat și apărât drepturile și interesele cadrelor militare în rezervă și în retrageră, precum și situația actuală prin care a fost afectate grav și nemeritat drepturile și imaginea cadrelor militare, soldaților și gradaților în rezervă și retrageră în societate, se impun acțiuni reparatorii concertate în această direcție.

Prin prezentul demers legislativ se urmărește instituirea anului 1925 ca „Anul Rezervistului Militar”, act capabil să dea un imbold în finalizarea demersurilor legislative pentru creșterea și întinerirea rezervei operaționale, eliminarea discriminărilor și inechităților în domeniul pensiilor militare de stat, precum și conjugarea acțiunii instituțiilor din Sistemul național de apărare, ordine publică și siguranță națională, a autorităților administrației centrale și locale, organizațiilor nonguvernamentale pentru îmbunătățirea imaginii rolului rezervistului militar în societatea românească.

Adoptarea acestui act normativ ar crea un climat care să potențeze finalizarea demersurilor legislative de pentru creșterea și întinerirea rezervei operaționale, eliminarea discriminărilor și inechităților în domeniul pensiilor militare de stat și îmbunătățirea imaginii rolului rezervistului militar în societatea românească.

Întrucât aplicarea măsurilor preconizate prin această propunere legislativă are implicații asupra bugetului de stat, prin adresa de înaintare s-a solicitat Guvernului, în temeiul art. 111 alin. (1) din Constituția României, republicată, să comunice punctul de vedere asupra prezentei și informații privind implicațiile bugetare generate de aceasta - fișă financiară.

Având în vedere aceste considerente, supunem spre promovare prezenta inițiativă legislativă și vă rugăm să susțineți adoptarea ei.

DEPUTAT: CHELARU Mircia

LISTA

Suținătorilor propunerii legislative – Lege privind instituirea anului 2025 ca "Anul Rezervistului Militar"

Nr.	Numele și prenumele	Grupul parlamentar	Semnătura
1	CHELARU MIRCIĂ	AUR	
2	SÎMÎON GEORGE-NICOLAE	AUR	
3	COLEȘA ILIÈ-ALIN	AUR	
4	MUNCACIU TITUS-SORIN	AUR	
5	Rusu Daniel Ghe	AUR	
6	Iucu Sebastian	AUR	
7	AELENEI JĂNUT	AUR	
8	DUMITRIŢA MITREA	AUR	
9	ȘERBAN GIANINA	AUR	
10	Lucian Florin Pușcașu	AUR	
11	STOIÇA TITI-CIPRIAN	AUR	
12			
13			

LISTA

Susținătorilor propunerii legislative – Lege privind instituirea anului 2025 ca "Anul Rezervistului Militar"

Nr.	Numele și prenumele	Grupul parlamentar	Semnătura
12	POTECĂ VALICĂ	AUR	
13	Dăneasa Mircea	AUR	
14	Sorin Cristian Mateescu	AUR	
15	DUNITRU IONELA-ALINA	AUR	
16	Șirlău Andrei	AUR	
17	CIOREȘCU VALERIU-ALIN	AUR	
18	IONCIȚ NEAGU	A.U.R.	
19	Cosma Dorinel	AUR	
20	Hangan Andrei	AUR	
21	AELENEI EUGENIA	AUR	